လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်
ရင်ပြွတ်နွေး
ကိုကို့ကိုချစ်လို့

အခန်း (၁))

"အန်တီသူသူ ကိုကိုရှိလား ....."

"ဩော် .... အေး ရှိတယ် .... လာလေ သမီးလေး ရွှေမှုံရံ"

တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝေ့ယမ်းကြည့်ရင်း အထဲသို့ ခြေကလေးဆောင့်ကာ ဝင်ခဲ့သည် ။ ရွှေမှုံရဲ့ အပြုအမူကို အန်တီသူက ကြည့်ပြီး အပြုံးတွေနှင့် ခေါင်းလေးကို ညိတ်ရင်း .....

"ရွှေမှုံရံလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ .... နှုတ်ခမ်းကြီးက စုထော်လို့ ..... ကိုကိုနဲ့ စိတ်ကောက်ပြန်ပြီလား .... ပြောလေ .... အန်တီ သူ့ကို ပြောပြပါဦး ....."

အန်တီသူ့ကို အဖြေမပေးဘဲ ခပ်ပေပေကလေးနှင့် ငြိမ်သက်နေမိသည် ။ ပြီးတော့ ဆိုဖာလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်သည်းလေးနှင့် ဆိုဖာအား ထိုးဆွနေမိ၏။ အန်တီသူကလည်း သူမအနားမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။

"သမီးလေးကို ဘာတွေများကိုကိုက စိတ်ကောက်အောင် လုပ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ ..... ပြောစမ်း....""ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေရာ ... ဒီနေ့ သားက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတာကို ရွှေမှုံက လိုက်ချင်တယ်တဲ့ လေ၊ ယောကျ်ားလေးတွေပဲ သွားကြမှာ လိုက်လို့ ဖြစ်မလား .... ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝ လက်မခံဘူး၊ စိတ်ကောက်ပြနေလည်း အလကားပဲ ....

မခေါ်ဘူး"

"မရပါဘူးနော် .... ရွှေမှုံလိုက်မှာ ပဲ တစ်ယောက်တည်းသွားလည်းရတာပဲဟာ ... ဘာဖြစ်လဲ .... ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာက အင်အားအကြီးဆုံးပဲတဲ့ "

"ဘာပြောတယ် ရွှေမှုံနော် ... နင်ကလေးပဲရှိသေးတယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောမနေနဲ့ .... နင့်ကိုနင် ဘာထင်နေလဲ၊ မရဘူး.....န င်တစ်ယောက်တည်းသွားရင် နင့်အိမ်ကို ငါသွားတိုင်ပြီပဲ"

"ကိုကိုနော်"

သူမကို ကလေးဟု ခေါ်တာ နည်းနည်းလေးမှ မကြိုက်ပါဘူး။ ရွှေမှုံက ငယ်တဲ့ အရွယ်လား။ ဘာကလေးလဲ ... ကိုကိုတမင် နှိမ်ခေါ်တာပါ။ ရွှေမှုံရုံက အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်သွားတာကြာပြီ။ အရပ်က မြင့်မြင့်မားမား ဖွံ့ထွားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားလေးနဲ့ သိပ်ပြီးချောမောပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ လူအများက ချီးမွမ်းလောက်တဲ့ မျက်နှာလေးလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားတယ် ... ပြီးတော့လေ အလွန်တရာ ခံစားလွယ်တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ နှလုံးသားလေးလည်း ရွှေမှုံရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီနှလုံးသား အစုံလေးထဲမှာ လေ။

"နင်က မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနေလို့ မရဘူး ... အန်တီသော်ကိုတော့ ပြောပြရမယ်၊ ရွှေမှုံရုံက အရွယ်ရောက်နေပြီ ထိန်းလို့ ...."

"ဘာပြောတယ် .... စောစောက ကိုကိုပြောတော့ ကလေးဆို ....."

"တိတ်စမ်း ...."

ကိုကိုကြည့်ရတာ ရွှေမှုံလိုက်မှာ ကို သေမလောက် ကြောက်လန့်နေ

ပုံပင်။ ဘာကြောက်စရာရှိလို့ လဲ .... ရွှေမှုံနဲ့ ကိုကိုက ငယ်ငယ်လေးထဲက အိမ်ချင်းကပ် နေထိုင်လာခဲ့ကြသူတွေပဲ။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ဆွေမျိုးအရင်းအချာတွေလို နေထိုင်လာခဲ့ကြသည် ။ ကိုကိုနှင့်က တတွဲတွဲ။ ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာမသင့်တော်စရာရှိလဲ။ ကိုကိုက ထူးထူးဆန်းဆန်း တူးတူးခါးခါး ငြင်းဆန်နေသေး၏။ ရွှေမှုံ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်မိ။ ကိုကိုသွားလေရာကို ငယ်စဉ်လေးထဲက တကောက်ကောက်နှင့် ရွှေမှုံလိုက်နေကျ ဖြစ်သည် ။

"ရွှေမှုံကတော့ ကိုကိုသွားလေရာကို လိုက်ရမှ ကျေနပ်မှာ နော် ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲကွာ .... ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း မနေတတ်ဘူးဆိုတာ ကိုကိုအသိသားနဲ့ ....."

ရွှေမှုံ တမင်ညုချွဲချွဲလေးနှင့် ကန္တဲ့ကရလေး ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုကိုမျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေနှင့် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည် ။ ရွှေမှုံအရွယ်ရောက်နေပြီ။ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီဆိုတာ ကိုကို လက်ခံလာလို့ မဟုတ်လား။

"ကဲပါ သားရယ် ... မင်းနဲ့ ရွှေမှုံလေးတို့ က ဒီလိုပဲ တတွဲတွဲ သွားလာနေကျပဲလေ ... ရွှေမှုံက မင်းသွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တာလေ ... ကိုယ့်ညီမလေးပဲဟာ ..... ခေါ်သွားလိုက်တော့ ...."

မေမေ့ကို အကူအညီတောင်းကာမှ ပိုဆိုးနေသည် ။ မေမေက အမြဲတမ်း ရွှေမှုံဘက်ကပဲ ရပ်တည်ပေးတတ်၏။ ရွှေမှုံအရွယ်ရောက်နေပြီ ကလေးမဟုတ်တော့။ ဟိုကောင်တွေက နောက်ပြောင်၍ သူ့ကိုယောက်ဖခေါ်တာမျိုး။ အခုတလော သူလက်မခံနိုင်ဘဲ ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲချင်သည် ။

"မဖြစ်ပါဘူး မေမေရာ ... ဒီကောင်မလေး လိုက်လို့ ကို မဖြစ်ပါဘူး ဗျာ .... ရှုပ်တယ်"

"ဖြစ်တယ်.... အန်တီသူသူ၊ ကိုကိုက မခေါ်ချင်တာ သူ့ရည်းစား ကောင်မလေးပါလို့ ရွှေမှုံကို မခေါ်ချင်တာဖြစ်မှာ ပေ့ါ"

"ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ရွှေမှုံရဲ ... ယောက်ျားလေးတွေ တစ်အုပ်ကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးက တစ်ယောက်တည်း .... ပတ်ဝန်းကျင်က နင့်ကို ဘာပြောမလဲဟ"

"အို .... ဘာပြောရမလဲ၊ ကိုကိုနဲ့ ရွှေမှုံကို ဘာထင်ထင်လေ ပြောချင်တာပြော .. ရွှေမှုံ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး"

"တော်စမ်းပါ .... နင့်ကိုပြောလိုက်ရင် ဒီလိုကြီးပဲ"

ရွှေမှုံက ကိုကိုနဲ့ ရွှေမှုံကို ရည်းစားတွေထင်ရင် ပိုတောင် ကြိုက်သေးတယ်။ ကိုကို့မျက်နှာကြီးက သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ ရွှေမှုံကတော့ မကြောက်ပေါင်။ ရယ်ချင်နေသည် ။ ကိုကို့မေမေ အန်တီသူသူကပြုံးပြီး အိမ်ထဲထဝင်သွားတော့၏။ ခေါ်သွားလိုက်ပါသားရယ်ဟု လည်း ပြောသွားသေးသည် ။

"ရွှေမှုံ"

"ဟင်"

"နင် ငါ့စကားကို နားထောင်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မိန်းကလေး ပီပီ သသနေမယ် ဆိုရင်တော့ လိုက်ခဲ့တော့"

"ဟယ် .... တကယ်နော်၊ ဒါဆို ရွှေမှုံအလှသွားပြင်မယ်"

"ဘာ"

"ဟိုလေ ... လူမြင်ကောင်းအောင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဝတ်စားပြင်ဆင်မယ်လို့ ပြောတာပါ ကိုကိုရဲ့ "

"သွား.... သွား... မြန်မြန်နော်၊ ငါလာခေါ်မယ် ... နင်အရမ်းအကြာကြီး အလှတွေပြင်နေရင်တော့ မစောင့်ဘူး၊ ထားခဲ့မယ်"

"အင်းပါ"

သူမ ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်ထွက်လာခဲ့သည် ။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ရွှေမှုံ အနိုင်ရလိုက်သဖြင့် ခုန်ပေါက်ပျော်မြူးနေ၏။ ကိုကိုဘက်က အမြဲတမ်းပဲ အလျှော့ပေးနေကျပါ။ ကိုကို့မျက်နှာကြီး ဘယ်လောက်ပဲ သုန်မှုန်နေပါစေ။ သူမကတော့ ဝမ်းသာကျေနပ်မိသည် ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး အလျင်အမြန် ရေချိုးပြင်ဆင်နေမိ၏။ မေမေက အထဲဝင်လာသည် ။

"ဟဲ့ .... ချစ်သမီး ... ဒါက ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့ လဲ၊ နေပူကြီးထဲကပြန် လာပြီး ရေချိုးရသတဲ့ လား.... ဘာတွေအလောတကြီး ပြင်ဆင်နေရတာလဲဟ . မေမေ့ကို ပြောပြပါဦး"

"ရုပ်ရှင်သွားမလို့ လေ"

"ဘာ ..... ဘယ်သူနဲ့ လဲ ချစ်သမီးရယ် .....ညည်းလေး ထူးထူးခြားခြား အလှတွေပြင်နေတယ် ... ချစ်သမီး ဘာပဲလုပ်လုပ် မေမေ့ကို တိုင်ပင်မယ်လို့ ပြောထားတယ်နော်"

"ကိုကိုနဲ့ ပါ ....ဒါတောင် ကိုကိုစိတ်ပုပ်လာခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး .... အန်တီသူသူက အတင်း တိုက်တွန်းလို့ ပါမေမေရာ၊ ရွှေမှုံအကြီးအကျယ် ပြဿနာရှာပစ်တာလေ .... အဲဒီတော့မှ ခေါ်မယ်တဲ့ "

"သြော် .... သမီးရယ် ..... ကိုကိုက ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ

နဲ့ သွားမှာ မဟုတ်လားကွယ်၊ သမီးက ဘာလိုက်လုပ်မှာ လဲ .... ကိုကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားပါစေ"

"မေမေ မသိပါဘူး ..... အခုတလော ကိုကိုက ချစ်သမီးကို ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ် လုပ်နေတာလေ..... အမြင်ကတ်လို့ လိုက်တာ အမူအရာတွေလည်း အရမ်းပျက်နေတယ်၊ ရည်းစားများ ရှိနေပြီလားပဲ"

သမီးလေး အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ။ ကိုကိုက သမီးကို စောင့်ရှောက်ပေးနေသူပါ။ ညီမလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ ... သမီးက ကောင်ဆိုးမလေးပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်လို ကျီကြပြီး အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ သူမဖြစ်ချင်တာကိုပဲ တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်ပစ်တတ်၏။ မိမိကလည်း ဖတဆိုးလေးမို့ အလိုလိုက်ထားသဖြင့် မပြောသာ။ ချစ်သမီးလေး မျက်နှာညှိုးနေရင်တောင် မနေတတ်။ အရာရာ သမီးသဘောဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရသည် ။

"ချစ်သမီးလေးရယ်.... ကိုကို့ကို မနှောင့်ယှက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ် ... သမီးလေးအကြောင်း မေမေ အသိဆုံးပါနော်"

ဟင့်အင်း .... မေမေက ရွှေမှုံအကြောင်း မသိပါဘူး။ မေမေသိတာက ရွှေမှုံကိုကောင်ဆိုးမလေး။ ကိုကို့အပေါ် အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျနေတတ်တဲ့ ကောင်မလေးလို့ သိတာမဟုတ်လား။ သူမမျက်နှာလေး ညှိုးငယ်သွားသဖြင့် မေမေက ပျာပျာသလဲနှင့်ပြောသည် ။

"ကဲပါ ... ချစ်သမီးလေးက လိုက်ချင်တာ မဟုတ်လား၊ မြန်မြန်ပြင်တော့ ..... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို့စကားကို နားထောင်နော် ပြန်လာလို့ ကိုကိုက တိုင်တောသံတွေ မကြားချင်ဘူး .... ကိုကို့ကိုလည်း မနှောင့်ယှက်ရဘူး ... လိမ်မာပါ"

"အင်းပါ ..... ရွှေမှုံ သိပါတယ်၊ မေမေက တစ်မျိုး ..."

"အမလေး ရွှေမှုံရယ် .... ပြင်ဆင်ပါတော့၊ ကိုကိုစောင့်နေရဦးမယ် .... တော်ပါပြီ"

မေမေ ရယ်မောရင်း လက်ကလေးမြှောက်ပြကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည် ။ ရွှေမှုံ ငယ်စဉ်လေးထဲက ဖေဖေဆုံးသွား၍ မေမေပဲ စီးပွားရှာဖွေ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရင်း ရွှေမှုံအား အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် ပေးနေခဲ့သည် ။ ကိုကို့မိဘတွေကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပီပီ ရွှေမှုံတို့ သားအမိအား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြ၏။ ကိုကိုနှင့်ယှဉ်ရင်တောင် ရွှေမှုံဘက်ကပဲလိုက်၍ အသာပေးခဲ့သည် ။ ကိုကိုက သိပ်မကျေနပ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုကိုက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်၍ ထပေါက်ကွဲလျှင် ကိုကိုပဲ အရိုက်ခံရတတ်သည် ။

"ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... အရိုက်ခံရတာ ပျော်တယ် .... ဟား ဟား ဟား ..."

ရွှေမှုံ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်မောပစ်သည် ။ ကိုကိုက ငယ်စဉ်ထဲကပင် သူမအား ချဉ်ဖတ်ဟု မကြားတကြားလေးခေါ်တတ်သည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရွှေမှုံ အသံပြဲကြီးနှင့်ငိုယို၍ လူကြီးတွေကို တိုင်ပစ်တတ်၏ ။ ကိုကိုပဲ နားပူအောင် အဆူခံရသည် ။

"ညီမလေးကို သားက အလိုလိုက်ရမယ် .... မင်းကအကြီးလေ၊ သည်းခံရမယ်သား ... မသင်းသီရိတို့ သားအမိကို မေမေတို့ စောင့်ရှောက်ရမယ် ... မင်းဒီလိုနေထိုင်ရတာ ရွှေမှုံမိဘတွေကြောင့်ပဲသား .... ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ဖေဖေ့ကို သူတို့ က အရင်းအနှီးတွေထုတ်ပေးပြီး ကြည့်ရှုလာခဲ့တယ်လေ .... ကျေးဇူးရှိတယ်"

ကိုကို ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲ။ ကိုကို့မှာ လည်း အဖော်မရှိလို့ လားမသိပါဘူး။ သည်းခံပေးခဲ့သည် ။ ရွှေမှုံက မိခင်လက်ပေါ်မှာ ထက် ကိုကို့

မိဘတွေလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ အချိန်က များ ခဲ့၏။ ရွှေမှုံ ပျော်ရွှင်မှုက ကိုကို့မိဘတွေအတွက် အရေးအကြီးဆုံးပဲဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့လေသည် ။

"တီ ….. တီ …."

"တီ ……"

"ဟယ် …ကိုကို လာပြီထင်တယ်၊ အမလေး ….. ဒုက္ခပါပဲ၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖို့ ကျန်သေးတယ်၊ မှန်တောင်ကြည့်ရတာ မဝသေးဘူး ကိုကိုကလည်း လေ မြန်လိုက်တာ အကျင့်ပုပ်ပြီထင်တယ်"

ရွှေမှုံ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး ကိုကိုထားခဲ့မှာ လည်း ကြောက်ရသေးတယ်။ အလှအပ ပြင်တာလည်း အဆုံးသတ်ရသေးသည် ။

"ချစ်သမီးလေးရေ ….. အပြင်မှာ ကိုကိုရောက် လာပြီ ထွက်ခဲ့တော့လေ …. မပြီးသေးဘူးလား"

"ပြီးပါပြီ မေမေ …."

သူမ အပြင်သို့ပြေးထွက် လာပြီး ဒေါက်အမြင့်ကြီးနှင့် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ကို ကပျာကယာ စီးရသည် ။

"မေမေရေ သွားပြီနော် …."

"အေး ….."

မေမေ့ကို အကျယ်ကြီးအော်ဟစ်နှုတ်ဆက်တော့ ခြံထဲမှာ ရပ်ထားတဲ့ ကိုကို့ကားရှေ့ခန်းမှာ အခန့်သားဝင်ထိုင်သည် ။ ကိုကို့မျက်နှာကြီးက တည်တည်တင်းတင်း ပုပ်သိုးသိုးနဲ့ ရွှေမှုံက နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အပြုံးတွေ အရယ်တွေနှင့်။

"ဒရိုင်ဘာကြီးမောင်းတော့လေ ... ဘာလဲ မိုးပေါ်ကနေ နတ်သမီးလေးကျလာတယ် ထင်လို့ လား မှ င်တက်မိသွားပြီလား"

ကိုကိုက ဘာမှ မပြောပေ။ သူမ အလှအပတွေကိုလည်း လှည့်၍ ပင် မကြည့်။ ရှုတည်တည်နှင့် ကားစက်ကိုနှိုးသည် ။

"ကိုကို"

"ဘာလဲ"

"သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါတယ်ဆို ...."

ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူမကို အရေးအရာလုပ်၍ ပင် စကားမပြော။ အရေးထဲက ကားက နှိုးမရ။ ကိုကို ဒေါသတွေဖြစ်နေပုံပင်။ စိတ်ပျက်တယ်တဲ့ ... ဒီကားက ဘာတွေဖောက်ပြန်ပြီလဲတဲ့ ။ မာလိုက်တဲ့ လေသံတွေ။

"ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကို .. ဖယ်စမ်းပါ ရွှေမှုံနှိုးပေးမယ်"

"မင်း ဘာတတ်လို့ လဲ ရွှေမှုံရ ... နေရာတကာ ဆရာကြီး ဝင်မလုပ်ချင်နဲ့ ၊ ကားအကြောင်းမင်းက ဘာသိလို့ လဲ"

"ဟွန်း ..... ကျွန်မလည်း ကားမောင်းသင်ထားတယ်လေ၊ မေမေ့က စိတ်မချသေးလို့ မမောင်းရတာပါ၊ ကားအကြောင်း လေ့လာထားပါတယ်"

"တော်စမ်းပါ .....မင်း ငါ့နောက်ကိုလိုက်ချင်ရင် စကားမများ ဘဲ တိတ်တိတ်လေးနေပါ"

"ဟွန်း"

သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို စုထော်ထော်ပစ်ပြီး ကိုကို့အား မျက်စောင်း

လေး ထိုးပစ်လိုက်သည် ။ ဘာကြီးလဲဟ … အခြောက်တိုက်ရန်လိုနေတာပဲ။ ရွှေမှုံလိုက်လာတာကိုများ ကိုကို့အတွက် ကြီးစွာသော အဟန့်အတားကြီးလို့ ထင်နေတာလား။ ရွှေမှုံ ငြိမ်နေလိုက်သည် ။ ကိုကိုထားခဲ့မှာလည်း ကြောက်ရသေးတယ်။ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာ အစ်ကိုအပေါ် ရွှေမှုံ ဘယ်လောက်ပဲ အနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျခဲ့ပါစေ။ ကိုကို့ဘက်မှ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပြီး ရွှေမှုံအား တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့မှာ ကိုတော့ အစိုးရိမ်အကြောင့်ကြဆုံးဆိုတာ ရွှေမှုံ့နှလုံးသားကို ရွှေမှုံ အသိဆုံးပဲဖြစ်လေသည် ။

*

အခန်း (၂)

"ဟင် .... ကိုကို စောစောကပြောတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်ဆို၊ အခု ဒီထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲဟင်"

"ဟုတ်တယ် ... စောစောကတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ .. အခု ပြောင်းသွားပြီလေ၊ ဆံပင်ညှပ်မယ် ခေါင်းလျှော်မယ်၊ ပြီးရင် ပြန်မယ် ... မင်းကတော့ သဘောပဲ၊ ဆင်းချင်ဆင်း၊ ကားထဲမှာ ပဲ ထိုင်ချင်ထိုင် ...သွားပြီ ..ဘိုင်..."

စကားအဆုံးတွင် ကိုကိုကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်သည် ။ စိတ်ပုပ်မ ရွှေမှုံရုံ နေခဲ့တော့။ မင်းတစ်သက်လုံး ငါ့အပေါ် အနိုင်ကျင့်ချင်တာ။ သူလုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ မေမေ မသိအောင် အခန်းထဲဝင်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို အစီအစဉ်ပျက်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ထားလိုက်၏။ ရွှေမှုံရုံကြောင့် အစီအစဉ်တွေပျက်ရတာ။ ကိုကို စိတ်တိုနေသည် ။ ဒီအရုပ်မလေးကြောင့်ပေ့ါ။ ရွှေမှုံရုံနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက စနောက်ကြမယ်။ သူ့ကို ယောက်ဖလို့ ခေါ်တာ မကြိုက်ဆုံးပင်။ သိပ်လိုက်ချင်တဲ့ ဟာမလေး။

"နင့်ကို ပညာပေးရမယ် ရွှေမှုံရုံ ....ငါ့မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ မရှိဘူး ..... လူကြီးမိဘတွေက မင်းကို အရေးပေးလွန်းတယ်၊ အပြင်ကတ်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ"

သူ တမင်အမြင်ကတ်လို့ လုပ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရယ်စရာ

တော့ အကောင်းသား။ ရွှေမှုံရဲ့ မျက်နှာလေးမှာ မိတ်ကပ်တွေအဖွေးသားနှင့် နှုတ်ခမ်းနီကလည်း ဆိုးထားသေးသည် ။ အပျိုစားဝတ်စားလာ၏။ ဝတ်ထားတာလည်း ကြည့်ဦး။ ပေါင်တံတွေ အထင်းသားပေါ်နေတဲ့ အသားကပ်ဘောင်းဘီရှည်အကျပ်နဲ့ ထိုင်နေပေဦးတော့ ရွှေမှုံရဲ့ရေ။

"မင်းလိုက်ချင်ဦးလေ ... ဒီမှာ ဝလူလည်း စောင့်ရဦးမယ်၊ မင်းကို ပညာကောင်းကောင်း ပေးရလိမ့်မယ်"

သူ သော့ကိုလည်း ယူဆောင်လာခဲ့သည် ။ ဒီကောင်မလေး ကားမောင်းထွက်သွားမှာ လည်း ကြောက်ရ၏။ သူဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည် ။

"ခဏလောက် ထိုင်စောင့်ပေးပါရှင် ... လူများ နေလို့ ပါ"

"ရတယ် ...အေးဆေးပဲ"

ကိုကို ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုဖတ်ပြီး အေးအေးသက်သာပဲ စောင့်နေမိသည် ။ ခုထိတော့ ဒီကောင်မလေး လိုက်ဝင်မလာသေးဘူး။ နေလေ ...... မင်း စိတ်ကောက်ချင်သလောက်ကောက် ငါကတော့ ချော့မယ်မထင်နဲ့ ။ အကြာကြီးစောင့်ပြီးမှ သူ့အလှည့်ရောက်လာသည် ။

"အစ်ကို ချောချောလေး လာပါ ....."

ဆံပင်ညှပ်မယ့်ကောင်လေးတစ်ယောက်က ခေါ်သည် ။ သူဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ခေါင်းလျှော် ဆံပင်ညှပ်ပြီး ဆိုဖာဆက်တီတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သေးသည် ။

"ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းမလာရတာလဲ ..... နေလေ ....."

ကားပေါ်မှာ စိတ်ကောက်ပြီး ဆင်းမလာတာဘဲဖြစ်မည်။ နေပေါ့ .... သိပ်လိုက်ချင်တဲ့ ကောင်မလေး။ ငယ်ငယ်ကလိုက်တာ မပြောချင်ပေမယ့် ဒီအရွယ်ကြီးအထိ သူ့နောက်တကောက်ကောက် လိုက်နေတာတော့

မဟုတ်သေးဘူး။ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးရမယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အကြီးအကျယ် ပြဿနာရှာနိုင်သည် ။

"မတတ်နိုင်ဘူး ရွှေမှုံရံ .... မင်းကို ပညာပေးရမှာ ပဲ ပြဿနာရှာချင်သလောက်ရှာ ......"

သူ ကားစက်ပိတ်ခဲ့လို့ အဲကွန်းလည်း ဖွင့်လို့ ရမှာ မဟုတ်။ အိုက်စပ်ပူလောင်နေလောက်ပြီ။ အလှအပတွေပြင်ပြီး မင်းက ငါ့ကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းဖို့ ကြံစည်တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကိုပဲ မင်းပြင်ဆင်ထားသမျှ အလကားဖြစ်ရပြီ။ ကောင်းတယ်ကွာ .....

"စိတ်ပုပ်မ .... အလကားနေရင်း ငါးမိနစ်တစ်ခါ စိတ်ကောက်နေတယ်"

ရွှေမှုံရံက စိတ်ကောက်မြန်ပေမယ့် ခဏလေးအတွင်းမှာ ပင် ဘာမှမဖြစ်သလို စိတ်ပြေလည်း မြန်သည် ။ သူ အကြာကြီးစောင့်ပြီးမှ ကျသင့်ငွေရှင်းကာ ဆိုင်ထဲကနေ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။

"ဟင်"

သူ အပြင်ရောက်လာသောအခါ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကိုပင် ကိုယ်မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည် ။ သူ့ကားပါကင်ထိုးထားသောနေရာတွင် ကားမရှိတော့။ စိတ်ထဲတွင် ထင့်ခနဲဖြစ်သွားရပြီး ကားအစောင့်ကောင်လေးထံ ပြေးသွား၍ မေးသည် ။

"ဩော် ... ဒီနေရာမှ ရပ်ထားတဲ့ ကားအနက်ရောင်လေးလား၊ အစ်မချောချောလေးတစ်ယောက် မောင်းထွက်သွားပါတယ်၊ အစ်ကိုရောက်လာရင် ဒီစာလေး ပေးလိုက်ပါတဲ့ ... ရော့ ...."

"ဟင်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကောင်လေးက သူ့အိတ်လေးထဲမှ စာလေးကို ထုတ်ပေးသည် ။ သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြစွာ စာလေးကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်ဖတ်မိ၏။ လှပဝိုင်းစက်နေတဲ့ လက်ရေးလေးတွေကြားထဲမှာ ဟားတိုက်ရယ်မော လှောင်ပြောင်မှုတွေ ရောထွေးနေသည် ဟု သူထင်မိသွားရသည် ။

"ကိုကို

ရွှေမှုံ ကားကို မောင်းယူသွားပါပြီ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ပြန်လာရင် ကိုကို့ကို ပြောပြမှာ ပါ။ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ကိုကို့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လည်း တွေ့နိုင်တယ်လေ။ ရုပ်ရှင်ကို အသေအချာကြည့်ခဲ့ပါ့မယ်၊ အန်တီသူကမေးရင် ပြောပြနိုင်အောင်လို့ ပါ ....

ကိုကိုကတော့ အရင်ပြန်နှင့်ပြီး ရွှေမှုံတို့ လမ်းထိပ်ကနေ စောင့်နေပါ ။ အတူတူပြန်မလာရင် ကိုကိုပဲ အဆူခံရမှာ စိုးရိမ်လို့ ပါ။

ဒါပါပဲ

ရွှေမှုံရဲ

PS ကားသော့ အပိုတစ်ချောင်း အန်တီသူ့ဆီက တောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ကိုကို အကျင့်ယုတ်မာကို သိနေလို့ ပါနော်"

ကြည့်စမ်း...

ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးလဲလို့ ။

သူကတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ဟုတ်နေပြီလို့ ထင်နေတာ။ အခုတော့ ရွှေမှုံရဲ လူလည်လုပ်တာ ခံလိုက်ရသည် ။

"တောက် .. ခံလိုက်ရပြန်ပြီ ...."

မိုးမြင့်ထွဋ်ရှေ ဒီတစ်ခါလည်း မင်းခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲက ထင်မိသားပဲ။ ဒီကောင်မလေး ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာ မဟုတ်သေးပါဘူးလို့ ။ ရွှေမှုံရံ ဒီလောက်အထိ လူလည်ကျလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိ။ ခံပြင်းစရာ ကောင်းသည် ။

"လုပ်ထားဦးပေါ့ ရွှေမှုံရံ ..... မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ လမ်းထိပ်ကပဲ စောင့်ရတော့မှာ ပေါ့"

အတူတူပြန်မလာခဲ့ရင်လည်း မေမေက ပွက်လောရိုက်အောင် ဆူတော့မည်။ သူ အငှားကားနှင့် ပြန်လာခဲ့ရလေသည် ။

ရွှေမှုံရံကတော့ ကိုကို့ကားနှင့် ရုပ်ရှင်ရုံကို ရောက်လာခဲ့ရာတွင် ရုံရှေ့မှာ တော်တော်လေး ဒုက္ခရောက်ရသည် ။ ကောင်လေးတွေကလည်း ရှိသဲ့သဲ့နှင့် စနောက်လာကြ၏။ သူမကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလေးလားတဲ့ ။ ရွှေမှုံစိတ်ကိုချုပ်တည်းပြီး ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ကောင်တာအပေါက်မှာ လက်မှတ်ဝယ်သည် ။ တစ်ယောက်တည်း လက်မှတ်ဝယ်ကြည့်တာ ပထမဆုံးပါ။

"ကိုကိုကြောင့်သိလား .... ရှင်ကြီးထားခဲ့လို့ လေ၊ ထင်သားပဲ .... ရွှေမှုံက ငတုံးငအမှ မဟုတ်တာ အကျင့်ပုပ်ကြီး ....."

အရင်ကဆို ရုပ်ရှင်ကြည့်လျှင် မိသားစုနှင့်ပဲကြည့်သည် ။ ကိုကိုတို့ မိသားစုနဲ့ ရွှေမှုံတို့ မိသားစုကတော့ အမြဲတမ်း ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုးတွေ။ တမင် ကိုကို့ကို အရွဲ့တိုက်ပြချင်လို့ တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတွေနှင့် တကယ့်ကို ကြောင်စီစီနှင့် စိတ်ညစ်လာရသည် ။

"သတ္တိရှိစမ်းပါ ရွှေမှုံရံ ... နင် နောက်ဆို တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားလာလှုပ်ရှားရတော့မှာ လေ၊ ဟွန်း ... ကိုကို့ကို နင်ကသာ သံယောဇဉ်

တွယ်တာရတာပါ၊ ကိုကိုကတော့ နင့်ဆို အရုပ်ထုပ်မလေး သတ်မှတ်ထားတာပါ"

ကိုကို့အကြောင်း တွေးမိလျှင် သူမအရမ်းကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာရသည် ။

လူဆိုး ...

ရွှေမှုံအပေါ် သံယောဇဉ်မဲ့လွန်းတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကမှ တတွဲတွဲနေထိုင်သေးတယ်။ အခု ကိုကိုမျက်နှာထားကြီး ထင်းပြီး ရှောင်နေတတ်သည် ။

"မဖြစ်မနေ ကြည့်ပစ်မယ် .... တစ်ယောက်တည်းလည်း ဘာဖြစ်လဲကြည့်မယ် .... လူတွေအများကြီး ရှိနေတာပဲလေ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ"

သူမစိတ်ကို အားတင်းပြီး ရုပ်ရှင်လက်မှတ်လေးနှင့် စားစရာ မုန့်ထုပ်တွေကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။ တကယ်တော့ အင်္ဂလိပ်ကားကို ရွှေမှုံစိတ်ဝင်စား၍ မဟုတ်။ ကိုကို့ကို အရွဲ့တိုက်ပြချင်လို့ ပါ။ ကိုကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့လျှင်တော့ အပြတ်တွဲပစ်မယ်။ ရွှေမှုံမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း အဖော်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြရမယ်။

"ကိုကို အခုလောက် ဆိုရင်တော့ ဆိုင်အပြင် ပြန်ထွက်လာလောက်ပြီ၊ အဟိ .... သူ့ကားကြီးမရှိတော့ရင် ဘယ်လောက်များ စိတ်ပူပြီး ဒေါသဖြစ်လိုက်မလဲ ..... ရယ်ချင်လိုက်တာ၊ ရွှေမှုံရဲ့ကို ဒီလိုလာပညာပြလို့ ဘယ်ရမလဲ .... ကိုမိုးမြင့်ထွဋ်ရ"

သူမက လူရှင်းမယ်ထင်ရတဲ့ စျေးအကြီးဆုံးအပေါ်ထပ်ကို ဝယ်လို

က်သည် ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ နည်းနည်းလေး ကြောက်ချင်နေ၏။ ရပါတယ် .. ရွှေမှုံပဲ။ သူမကို ရုပ်ရှင်ရုံဝန်ထမ်းက လမ်းပြသည် ။

"ညီမခုံက ဒီမှာ ပါ"

"သြော် ......အေး ...အေး"

သူမ ဝင်ထိုင်သည် ။ ဝန်ထမ်းက သူမအနားက မသွားသေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေသေး၍ သူမက မျက်နှာထားလေးကို တင်းပစ်လိုက်သည် ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး အထင်လာမသေးနဲ့ နော်။ သူမ အကြည့်ကို လွှဲပစ်သည် ။

"ညီမက တစ်ယောက်တည်း လာကြည့်တာလား"

"ရှင် ...."

"သြော် ... အဖော်ပါသေးလားလို့ ပါ"

" မပါဘူး ...... ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ရွှေမှုံ လေသံမာမာ တင်းတင်းနှင့် ပြောပစ်လိုက်သည် ။

"ဒီမှာ မဝယ်သင့်ဘူး၊ ဒါက ချစ်သူရည်းစားစုံတွဲတွေ ကြည့်တာပါ ... ..ဟိုမှာ ..."

သူမ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်တော့ အတွဲတွေ။ တချို့က ဖက်တောင်နေသေးတယ်။ အမလေး... ရွှေမှုံ ခန္ဓာကိုယ်လေး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ကြောက်လန့်သွားရသည် ။

"ညီမလေး တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် မသင့်တော်ဘူး .... ညီမဘေးမှာ လည်း ဘယ်သူရောက်လာမလဲ မသိဘူးလေ"

"အို ...... ဟုတ်လား ၊ ဒုက္ခပါပဲ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟင်"

"ရုပ်ရှင်ကလည်း ပြတော့မယ် ကြည့်လိုက်ပါဦးမ .....တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၊ အစ်ကိုတို့ လည်း ရှိပါတယ်၊ လူကတော့ မပြည့်ပါဘူး"

"ဟုတ် ....ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်"

ဝန်ထမ်းအစ်ကိုကြီးက စေတနာနှင့်ပြောဆို သတိပေးနေမှန်း ရွှေမှုံ သိနေသည် ။ ရုပ်ရှင်ကလည်း ပြတော့မယ်။ ပြန်မထွက်ချင်။ လူတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ ရွှေမှုံကတော့ သူမဘေးမှာ လွတ်နေတဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ယောကျ်ားလေး မလာပါစေနဲ့ ဟု ဆုတောင်းနေရသည် ။

"ကိုကို့ကို ရွှဲ့မိတာမှားပြီထင်တယ်၊ ချွေးတောင်ပြန်ချင် လာပြီ ....ကိုကို့ကြောင့် သူများကို မခေါ်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ အကျင့်က ပုပ်သေးတယ် .... ရှင်သိမယ်"

ရွှေမှုံတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေရကာ ကိုကို့ကိုပဲ ဒေါသဖြစ်ရသည် ။ စုံတွဲတွေက တဖွဲဖွဲဝင်လာကြ၏။ ရွှေမှုံပတ်ဝန်းကျင်မှာ က အတွဲတွေချည်းပဲ။ အမလေး ..... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နမ်းတော့မတတ်။ ရွှေမှုံ မကြည့်ရဲ။

"အချစ်ရယ် .... မောင့်ကို ချစ်လားပြောစမ်းပါကွာ၊ မောင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်လို့ မြန်မြန်ပြောကွာ ... မောင်က အတင်းနမ်းပစ်မှာ "

အမလေး .... သေပါပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ။ ရွှေမှုံ ထွက်ပြေးချင်လာသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်လေးက မကြွ။ ရှက်တာရော ကြောက်တာရောပဲ ။ ကိုကိုနဲ့ သာဆိုရင် မတွေးရဲတော့ပါဘူး။ ရှက်စရာကြီး ... ရွှေမှုံ မလှုပ်ရဲ။

"ဒီဘေးခုံမှာ လူမလာပါစေနဲ့ .... လာရင်လည်း ယောကျ်ားလေး

မဖြစ်ပါစေနဲ့ "

ရွှေမှုံ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရှူဝံ့တော့ဘဲ ဆုတောင်းနေသည် ။

"အမလေး ..... မီးမှောင်ချလိုက်ပြီ ပတ်ဝန်းကျင် .... ကြောက်လိုက်တာ .. ရွှေမှုံရယ် နင်ဟာလေ လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အပြစ်တွေတင်မိနေသည် ။ ကိုကိုနဲ့ အတူတူဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သွားတာမှ ကောင်းဦးမယ်။ ရှက်လို့ သေတော့မယ်ထင်တယ်။ အတွဲတွေ .... အတွဲတွေ လောလောဆယ် အထိတော့ သူမဘေးသို့ လူလာမထိုင်သေးပေ။ မလာပါစေနဲ့ .... ရုပ်ရှင်က စပြတော့မယ်။ နိုင်ငံတော်အလံကိုပင် ပြနေပြီ။ သူမထပြီး အလေးပြုသည် ။

"ရွှေမှုံတော့ ကိုကို့ကို ရွဲ့ပြမိတာ မှားပြီထင်တယ် .... အတွဲတွေ ဘာတွေပြောနေကြမှန်း မသိဘူး ...... နားရှက်တယ်"

သူမ တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်လေးပြန်ထိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ထိုင်ခုံမှာ လူမလာစေနဲ့ ဟု မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ဆုတောင်းရသည် ။

*